

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1.3166/17
23.10.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Ружице Јовановић, председника већа, Зорице Цветковић и Ђорђа Гојгића, чланова већа, у правној ствари тужиле К.Б. Из, коју заступа пуномоћник Златимир Стевановић, адвокат из Лесковца, против туженог ЈКП „Водовод“ Лебане, кога заступа пуномоћник Љубомир Ковинић, ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лебану П1.219/16 од 29.05.2017. године, у седници већа одржаној 23.10.2018. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ЈКП „Водовод“ Лебане, и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лебану П1.219/16 од 29.05.2017.године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу другом изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужилци, накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања пресуде, док се захтев тужилце за износ преко наведеног па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 52.500,00 динара са каматом, **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилце и поништен је као незаконит Анекс уговора о раду бр. 627-1 од 26.07.2016. године у коме је техничком грешком у заглављу наведен датум 26.07.2015. године, који је закључен између тужилце као запослене и туженог као послодавца, који је тужилца потписала 08.08.2016. године.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци плати трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара са законском затезном каматом

од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени је у законском року изјавио жалбу, побијајући је у целости, због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи или укине у смислу жалбених навода.

Испитујући побијану пресуду, сходно чл.386. ЗПП-а („Сл. гл. РС“ бр.72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), а након разматрања списка предмета и оцене навода у жалби, Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка чл.374 ст.2 тач.1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које повреде овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је у радном односу код туженог од 2005. године, када је радни однос засновала у својству приправника. Тужиља поседује седми степен стручне спреме по занимању дипломирани менаџер. Анексом уговора о раду број 885 од 02.10.2008. године тужиља је распоређена на пословима руководиоца финансијске службе и ликвидатора. Анексом уговора о раду бр.520 од 23.06.2015. године тужиља је распоређена на пословима шефа рачуноводства са коефицијентом 2,80. Тужени је тужиљи дана 26.07.2016.године понудио измену уговорних услова рада због потреба процеса и организације рада финансијске службе и истог дана са тужиљом закључио Анекс уговора о раду број 627-1 од 26.07.2016.године којим је иста распоређена на послове књиговођа - аналитичар и благајник са почетком рада дана 09.08.2016.године, са коефицијентом 2,80. Правилником о унутрашњој организацији и системазизацији радних места код туженог број 487 од 22.06.2016. године, под бројем 5. систематизовани су послови књиговођа - аналитичар и благајник са шестим степеном стручне спреме, економске струке.

На основу утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиље, у свему дајући разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 171. ст. 1 тач. 1. Законом о раду („Сл. гл. РС“ бр.24/05, 61/05 , 54/09, 32/13 и 75/14) прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада, ради премештаја на други одговарајући посао због потреба процеса и организације рада. У смислу чл. 172. истог закона, уз анекс уговора о раду, послодавац је дужан да запосленом достави писмено обавештење које садржи разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора (став један). Ако запослени потпише анекс уговора у остављеном року, задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог анекса (став два).

У смислу цитираних одредби закона, премештај на друго радно место, може да уследи само због потреба процеса и организације рада код истог послодавца, када се та потреба јавља при увођењу нових, односно укидању старих послова, статусним или организационим променама, распоређивање запослених зависно од њихових способности и испуњавању радних обавеза по квалитету и квантитету и других разлога.

Законитост закљученог анекса цени се са становишта дате понуде за измену уговорених услова рада.

У конкретном случају, у понуди за закључење спорног анекса уговора о раду, тужени је као разлог за измену уговора о раду тужиље, навео потребу процеса и организације рада финансијске службе. Тужиља је до дана 26.07.2016. године, а од 24.06.2015. године обављала послове шефа рачуноводства. Правилником о организацији и систематизацији послова туженог, за ове послове је прописан VII степен стручности, економиста. Ове услове тужиља испуњава. Имајући ово у виду, произилази да је понуда учињена тужиљи за измену уговора о раду у погледу врсте послова, неоправдана, јер тужиља поседује седми степен стручне спреме а оспореним анексом је премештена на послове књиговођа-аналитичар благајник, са шестим степеном стручне спреме, како је то правилно првостепени суд закључио.

Са друге стране, овлашћење туженог као послодавца, да тужиљи као запосленој понуди измену уговорених услова рада применом одредбе чл.171. ст.1. тач.1. Закона о раду, условљена је испуњеношћу услова из те одредбе, а то је да може понудити измену уговорених услова рада, премештајем запосленог на одговарајући посао, ако то захтева процес и организација рада, с тим што се одговарајућим послом у смислу ове законске одредбе, сматра посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду, из којих разлога нису основани жалбени наводи да тужиљи није умањена зарада, јер је задржала постојећи коефицијент са високом стручном спремом од 2,80, као и истицање да послове које обавља су послови у оквиру рачуноводства и да су мање одговорни, зато што све ово нема правно ни чињенично покриће у присуству претходних разлога.

Из изнетих разлога, првостепена пресуда је оцењена као правилна и на закону заснована, а жалбени наводи туженог као неосновани и без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Међутим, основано се жалбом туженог указује, да је првостепени суд одлучујући о трошковима поступка, погрешно применио одредбе ЗПП-а, када је трошкове спора обрачунао применом тарифног броја 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, који се односи на непроцењиве предмете.

Ово због тога што се захтев тужиље односи на поништај анекса уговора о раду, а да се не ради о спору за заснивање, престанак радног односа или утврђење

постојања радног односа, због чега се у конкретном случају на обрачун трошкова спора, примењује према тарифном броју 13. наведене тарифе. Имајући све ово у виду, тужиљи припадају трошкови овог спора, и то за заступање на два одржана рочишта, у износу од по 7.500,00 динара, као и износ од 6.000,00 динара, за састав тужбе, што све укупно износи 21.000,00 динара, те је Апелациони суд, одлуку о трошковима поступка, преиначио као у ставу другом изреке ове пресуде.

Из образложеног, одлучено је применом одредби чл. 390. и чл. 401. тач.3. ЗПП.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 23.10.2018 године Гж1. 3166/17

**Председник већа-судија
Ружица Јовановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице**